

[Johs. Hansen.]

maaske i højere Grad, end Tilfældet var, før de blev 15 Aar gamle.

Der er der opnaaet Enighed i Udvalget om en Henstilling, som den højtærede Finansminister har tiltraadt, et Tilsagn, som jeg finder Grund til at takke for, selv om det ikke giver sig Udslag i en Ændring af Forholdene i indeværende Aar. Jeg haaber, at den Tid maa være meget nær, helst allerede ved næste Skatteligning, da vi maa opleve, at der gennemføres Foranstaltninger, som tilfredsstillende rimelige Krav, der her er Tale om.

Naar vi i Udvalgsbetænkningen har opnaaet det Resultat, at man fra alle Sider har indrømmet, at de nuværende Fradrag til Forsørgere — det vil i Virkeligheden sige baade til Forsørgere og Ikke-Forsørgere, det, der kaldes Forsørgersfradrag — ikke i Øjeblikket er tilfredsstillende, saa er det ogsaa et Resultat, jeg i og for sig har Grund til at anerkende, men vi for vort Vedkommende havde unægtelig gerne set, at man i Udvalget havde kunnet gaa med til de Ændringsforslag, vi stillede her i Foraaret, og som jeg omtalte forleden Dag ved første Behandling. Jeg maa dog pege paa endnu engang, at bl. a. for Aldersrentemodtagernes Vedkommende virker det meget pinagtigt og i mange Tilfælde vist ogsaa noget overraskende, at de nu skal betale en væsentlig større Statsskat, end de har betalt nogen Sinde tidligere, som Følge af de Reguleringer, der i de senere Aar har fundet Sted af deres Aldersrente. Disse Aldersrentemodtagere vil det være vanskeligt at forklare, at det ikke var muligt allerede i indeværende Aar at foretage en Ændring, der havde medført en Lettelse af deres Statsskat. Og det gælder ikke alene for dem, at Statsskatten bliver større, men det gælder ogsaa for en Mængde andre smaa Skatteydere, at mange af dem som Følge af det ændrede Prisniveau i hvert Fald har faaet en noget stigende Indtægt i de senere Aar, uden at det har betydet større Købekraft, større Velstand for deres Vedkommende. De har faaet noget stigende Indtægter med det Resultat, at deres Statsskat er steget forholdsvis langt stærkere, end deres Indtægter er steget. Heller ikke de vil kunne forstaa, at det kan være rigtigt og rimeligt, at man ikke er i Stand til at gennemføre en saa simpel Bestemmelse som den, vi har foreslaaet, og som vilde have betydet en væsentlig Lettelse af den i deres og ogsaa i mine Øjne urimelige Stigning i deres Statsskat.

Vi har nævnt det i vor Mindretals-

betænkning, hvor vi staar sammen med Danmarks kommunistiske Parti. Vi har ogsaa i denne Betænkning nævnt endnu et Punkt, nemlig dette, at man i Finansministerens Lovforslag har gennemført en Ændring, en Lempelse af Indkomstbeskatningen ved Fortjeneste paa Aktiesalg, naar det drejer sig om Aktier, der har været anset for Anlægspapirer. Vi kan ikke se, at det var nødvendigt paa nuværende Tidspunkt at gennemføre denne Ændring. Jeg ved godt, at den højtærede Finansminister under Forhandlingerne om Eengangsskatten gav et Tilsagn her, og at der inden for de tre Partier var en Enighed herom, men det hindrer jo ikke, at vi har et andet Syn paa det og vilde have fundet det mere rimeligt, om man havde ventet med at gennemføre denne Foranstaltning og havde faaet hele dette Spørgsmaal og de Problemer, der staar i Forbindelse med det, behandlet mere grundigt, saaledes at man ikke i Øjeblikket havde foretaget sig noget, men at det hele var blevet stillet i Bero, indtil man i Skattekommissionen havde faaet gennemdrøftet alt, hvad der staar i Forbindelse hermed.

Det Ændringsforslag, der er stillet af Mindretallet, og som gaar ud paa, at Højeste-grænsen for Fradraget for Hustruens Selverhverv, 2 000 Kr., skal forhøjes til 4 000 Kr., kan vi for vort Vedkommende ikke tiltræde. Jeg kan der i og for sig slutte mig til de Udtalelser, der blev fremsat af Udvalgets ærede Ordfører for et Øjeblik siden. Selv om der her kun er Tale om at gennemføre en Lov, der skal gælde for et Aar, maa man alligevel regne med, at det vil blive ret vanskeligt at fravige de Regler, man fastsætter her, i den kommende Lovgivning i synderlig Grad, i hvert Fald nedefter. Det vil sige, at hvis man nu gaar med til 4 000 Kr. som en Grænse i Stedet for 2 000 Kr., saa vil det ikke blive let senere at trykke denne Grænse, selv om man skulde finde det rimeligt. Der er her Tale om en midlertidig Lov, der skal lempe Forholdene i Øjeblikket paa en Maade, man finder rimelig, uden at fastlægge mere, end man senere er i Stand til at svare til, og derfor vil det være naturligt, synes jeg, i Øjeblikket i hvert Fald at blive staaende ved den Grænse, der er trukket, selv om man ogsaa erkender, at den, hvis der bliver Tid til at prøve den til Gavns, kan vise sig ikke at være helt rigtig. Som Forholdene ligger, som midlertidig Foranstaltning, vil jeg mene, at man bør fastholde den Grænse, der er sat, 2 000 Kr., og navnlig vil jeg mene, at Forslaget om at gaa op til 4 000 Kr. er af en saadan Karakter,